

[Kjær Rasmussen.]
 ud sætning for, at debatten ikke afspores, er, at vi er enige om ordenes indhold. Afspændingspolitikken har lidt nederlag, bliver der sagt, men hvad er det for en afspænding, man taler om? Spændingerne i verden har jo aldrig nogen sinde været større end netop i disse år, hvor stormagterne har ført blokpolitik. Udviklingslandene melder sig med stor styrke med krav om kolonipolitikens afskaffelse, med krav om tålelige levevilkår og med krav om acceptable handelsvilkår. Den hastigt voksende spænding i disse lande har blokpolitikken intet som helst gjort for at lette. Alt imens man i Europa har troet på pagternes velsignelser, har vi i de uudviklede lande set det ene oprør efter det andet bryde ud, for at man om muligt ad denne vej kunne afkaste imperialismens åg. Mener statsministeren virkelig, at NATO på nogen måde svækker de helt kontante spændinger, som findes mellem de uudviklede lande på den ene side og de gamle og nye kolonimagter på den anden?

Vi tillader os at mene, at Danmarks sikkerhedspolitiske interesser er såre slet varetaget i NATO. Denne alliance af gamle og nye kolonimagter er for os at se spændingskabende i stedet for afspændende. Via vort medlemskab er vi reelt forpligtede på en samordnet udenrigspolitik, og dette forhold er da også grunden til, at man ingen sinde hørte nogen dansk regering tage kraftigt afstand fra f. eks. USAs nyimperialistiske politik. I den nylig udkomne blåbog gives et eksempel på samordnet udenrigspolitik inden for pagten, nemlig da den borgerlige danske regering gav sin tilslutning til den franske Indokinakrig med den begrundelse, at krigen fremmede Atlantpagtens målsætning. Så er det, man kunne fristes til at spørge: mener den nuværende borgerlige regering også, at Atlantpagtens mål fremmes gennem militær bekæmpelse af nationale frigørelsesbestrebelse, således som det f. eks. i dag sker i Vietnam?

Men nu kommer man altså her med sine forhåbninger om at kunne gøre NATO til et politisk instrument i afspændingens tjeneste. Fra SF mod højre i denne sal har man beskæftiget sig med NATO som forhandlingsorgan. Det kunne interessere mig meget at få oplyst, hvilke grunde man måtte have til at tro på den mulighed. Har man ingen grunde,

ja, så er der angiveligt gjort forsøg på at stikke folk blå i øjnene. Stormagterne proklamerer ganske vist, at de vil afspænding, og naturligvis har de nævnte partier lov til at tro på det. Vi andre tillader os at mene, at den globale afspænding, der virkelig er brug for, ikke lader sig gennemføre inden for de af stormagterne dominerede militærblokke.

Til slut: det er vigtigt for mig at få oplyst, hvilke grunde man har til at tro på NATO som et muligt politisk afspændingsinstrument.

Johan Nielsen: Det turde være krystal klart, at jeg efter at have hørt de forskellige medlemmer ordne forholdene ude i den store verden og fortælle folk i øst og vest, hvad de skal tro og gøre, må føle mig lille ved at komme op her og tale om Færøerne. Jeg kommer i tanker om Mester Ole Vind, da han sagde:

„Man har for ordspøg her til lands: hvad skal en spurv i tranedans og ugle mellem krager?“

Men nu er jeg valgt deroppe; jeg skal tale øernes sag, og det var derfor, jeg bad om ordet.

Jeg skal vedgå, at selv om jeg i den tid, der er gået, siden den nye regering blev dannet, har lært den højtærede statsministers positive indstilling til Færøerne at kende, var jeg en smule spændt på, hvad statsministeren havde at sige i sin åbnings-tale om de færøske problemer. Færøerne ligger jo så langt væk, at det næsten kun er vejrberetningerne og selvstyrekravene, som kan høres hernede i Syddanmark. Vi kan ikke påregne den velvilje, som Grønland har. Grønlanderne vil gerne være danske. Der er nogle af os, der er så uartige, at de vil være færinger. Det er således ikke blot manden på gaden, som ved såre lidt om det danske riges centrum, men jeg har også talt med mangan brav politiker, hvis viden om Færøerne har været ringe, og hvis interesse for færøske problemer har været endnu mindre. Dette være ikke sagt for at laste nogen; det turde være en menneskelig lov, at det, som man ikke ved noget om, interesserer man sig ikke for.

Og dog sker der i disse år på Færøerne den største udvikling, der er sket i noget tiår i noget nordisk land. Investeringsprogrammet er i øjeblikket på ca. 100 mill. kr. Det